

Bevisupptagning - Portugal

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

- 1 Bevisbörda
 - 1.1 Hur ser bevisbördereglererna ut?
 - 1.2 Finns det undantag från bevisbördereglererna? Om ja, i vilka fall? Är det i sådana fall möjligt att komma med motbevisning?
 - 1.3 Hur övertygande måste bevisningen vara för att läggas till grund för en dom?
- 2 Bevisupptagning
 - 2.1 Måste en part begära att bevisning tas upp eller kan domstolen ibland ta initiativ till bevisupptagning?
 - 2.2 Vad händer om en parts begäran om bevisupptagning godkänns?
 - 2.3 I vilka fall får domstolen avslå en parts begäran om bevisupptagning?
 - 2.4 Vilka olika bevismedel finns det?
 - 2.5 Hur går vittnesförhör till? Skiljer de sig från förhör med sakkunniga? Vilka regler gäller för skriftlig bevisning och sakkunnigutlåtanden?
 - 2.6 Har vissa bevismedel större bevisvärde än andra?
 - 2.7 Är det obligatoriskt att använda ett visst bevismedel för att styrka en omständighet?
 - 2.8 Är vittnen enligt lag skyldiga att avge vittnesmål?
 - 2.9 I vilka fall kan de vägra att vittna?
 - 2.10 Kan en person som vägrar att vittna straffas eller tvingas att avge vittnesmål?
 - 2.11 Finns det personer som inte får höras som vittnen?
 - 2.12 Vad är domstolens och parternas respektive roller vid vittnesförhör? När får ett vittne höras med tekniska hjälpmedel, till exempel videokonferens eller andra medier?
- 3 Bevisvärdering
 - 3.1 Om en part har skaffat fram bevisning på ett otillåtet sätt, hindrar det domstolen från att lägga den till grund för domen?
 - 3.2 Kan en parts utsaga användas som bevisning?

1 Bevisbörda

1.1 Hur ser bevisbördereglererna ut?

Den generella regeln när det gäller bevisbördan är att det åligger den part som har bevisbördan att visa att de påstådda sakförhållandena stämmer, så att domstolen kan bedöma huruvida den personens utsagor är välgrundade.

När det gäller bevisbördans placering, dvs. vem som innehar bevisbördan, anges den grundläggande regeln i artikel 342 i civillagen. Enligt den artikeln är det således den person som åberopar en rättighet som inför domstolen ska bevisa de förhållanden som ger upphov till denna rättighet, och den part mot vilka rättigheterna åberopas som ska bevisa de sakförhållanden som

förhindrar, ändrar eller annullerar rättigheten i fråga. Förhindrande sakförhållanden förhindrar att rättigheten uppstår. Ändrande sakförhållanden ändrar rättighetens art. Annullerande sakförhållanden är sakförhållanden som, efter det att rättigheten har ansetts vara giltig, får rättigheten i fråga att upphöra. I tveksamma fall måste sakförhållandena anses vara fastställda.

I mål där den ena parten inte har för avsikt att få den andra parten dömd, utan bara önskar att rätten ska fastställa att det inte föreligger en rättighet eller ett särskilt förhållande, åligger det den svarande (den part gentemot vilken talan riktas) att bevisa det sakförhållande som ligger till grund för den rättighet som åberopas.

I mål som måste tas upp inom en viss tidsfrist efter det datum som den kārānde (den part som framställer yrkandet) har fått kārānedom om ett särskilt sakförhållande är det svaranden som ska bevisa att tidsfristen redan har löpt ut, såvida det inte fastställs andra lösningar i lagstiftningen.

Om den rättighet som åberopas av den kārānde omfattas av ett suspensivt villkor (en oviss händelse i framtiden som enligt parternas överenskommelse är avgörande för att rättshandlingen ska få effekt) eller är beroende av en första tidsfrist (den tidpunkt då rättigheten uppstår) är det kārānden som ska bevisa att villkoret är uppfyllt eller att den första tidsfristen har löpt ut. Om rättigheten omfattas av ett resolutionsvillkor (oviss handling i framtiden som enligt parternas överenskommelse är avgörande för att rättshandlingen ska upphöra) eller en slutlig tidsfrist (den tidpunkt efter vilken rätten upphör) är det svaranden som ska bevisa att villkoret är uppfyllt eller att den slutliga tidsfristen har löpt ut.

De nämnda reglerna tillämpas med omvänd bevisbörda när det finns en rārāttslig presumtion (konsekvens eller slutsats som lagen härleder från ett kārānt sakförhållande för att fastställa ett okārānt sakförhållande), ett undantag eller en befrielse från skyldighet att uppfylla de nämnda reglerna om att inkomma med bevis, eller när det föreligger ett giltigt avtal om detta, samt generellt när det anges i lag. Omvänd bevisbörda tillämpas även när motparten avsiktligt har gjort det omöjligt att inkomma med bevis för den part som det åligger att inkomma med bevis.

Ett avtal om omvänd bevisbörda är ogiltigt när det rör sig om en oåterkallelig rättighet (som parten inte kan avsāga sig genom att enbart uttrycka en önskan om detta) eller när den omvända bevisbördan gör det alltför svårt för en av parterna att utöva rättigheten. Ett avtal som utesluter alla former av lagliga bevismedel eller tillåter andra än lagliga bevismedel är också ogiltigt. Om lagliga beslut om beviset grundar sig på hänsyn till den offentliga ordningen är avtalet under alla omständigheter ogiltigt.

När bevis anförs av den part som det åligger att bevisa ett särskilt sakförhållande kan motparten anföra motbevis för att skapa tvivel eller osākerhet. Om det uppstår tillräckliga tvivel träffas det ett avgörande som går emot den part som skulle bevisa det berörda förhållandet.

Fullständig rārāttslig bevisning kan endast motbevisas av bevis som visar att de sakförhållanden som bevisningen grundas på inte är sanna, utan att detta påverkar andra begränsningar som anges i lag.

Det åligger var och en som åberopar sedvanerārātt, lokal rārātt eller utlāndsisk rārātt att styrka dess existens och innehåll, men domstolen bör strāva efter att på eget initiativ inhämta kunskap i frågan. Domstolen ansvarar även för att på eget initiativ inhämta kunskap när den måste fatta ett beslut grundat på sedvanerārātt, lokal rārātt eller utlāndsisk rārātt och ingen av parterna har åberopat en sådan rārātt, eller motparten har erkānt att sådan rārātt existerar och inte har framställt några invändningar. Om domstolen inte kan fastställa innehållet i tillämplig lag använder den bestämmelserna i portugisisk sedvanerārātt.

1.2 Finns det undantag från bevisbördereglerne? Om ja, i vilka fall? År det i sådana fall möjligt att komma med motbevisning?

Ja, det finns sådana regler.

Det krāvs inte bevis för välkārānda sakförhållanden, dvs. sakförhållanden som är allmānt kārānda.

Det krāvs inte heller bevis för sakförhållanden som domstolen kārānner till på grund av utövandet av dess uppgifter. När domstolen åberopar sådana sakförhållanden måste skriftliga bevis på sakförhållanden bifogas målet.

På samma sāt behöver inte heller den part som omfattas av en rārāttslig presumtion (se ovan) bevisa det berörda sakförhållandet.

I regel kan rārāttsliga presumtioner motbevisas med hjālps av motbevis, utom i de fall lagen inte tillåter detta.

1.3 Hur övertygande måste bevisningen vara för att läggas till grund för en dom?

Domstolen bedömer fritt bevisen och domaren fattar ett avgörande enligt sin övertygelse om varje enskilt sakförhållande.

Den fria bedömningen av bevisen omfattar inte sakförhållanden för vilka särskilda bevisåtgärder krāvs enligt lagstiftningen, eller sakförhållanden som bara kan bevisas av dokument eller som är helt bevisade, antingen genom dokument eller genom parternas godkārānande eller medgivande.

Domstolen måste bedöma all bevisning, oavsett om den kommer från den part som har bevisbördan eller inte, utan att det påverkar bestämmelser som förklarar att bevis på ett sakförhållande är irrelevant om det inte läggs fram av en viss part.

När det råder tvivel kring huruvida ett sakförhållande existerar eller kring bevisbördan ska domstolen träffa ett avgörande mot den part som det åligger att bevisa det berörda förhållandet.

2 Bevisupptagning

2.1 Måste en part begära att bevisning tas upp eller kan domstolen ibland ta initiativ till bevisupptagning?

I lagen föreskrivs att bevisupptagning ska ske på domarens initiativ.

Det åligger domstolen att verkställa eller beordra, även på eget initiativ, alla åtgärder som krävs för att fastställa sanningen och det rätta sammanhanget i samband med en tvist vad gäller de sakförhållanden som domstolen enligt lagen ska känna till.

Domaren kan i vilket skede som helst av förhandlingarna begära att parterna inställer sig personligen för att lämna vittnesmål avseende sakförhållanden av betydelse för avgörandet i fråga.

Det åligger domstolen att på eget initiativ eller på begäran av någon av parterna begära upplysningar, tekniska yttranden, planer, fotografier, teckningar, föremål eller annan dokumentation som kan vara nödvändig för att klargöra sanningen. En sådan begäran kan riktas till de offentliga myndigheterna, tvistemålets parter eller tredje parter.

Domstolen kan om den anser att det är lämpligt, på eget initiativ eller på någon av parternas begäran, undersöka saker eller personer. Detta måste ske på ett sådant sätt att privat- och familjelivet samt den mänskliga värdigheten respekteras, och ska syfta till att klargöra sakförhållanden som är relevanta för avgörandet i fråga. Domstolen kan utföra kontroller på plats eller begära en rekonstruktion av händelserna om den anser att det är nödvändigt.

Om det under ärendets gång finns anledning att anta att en viss person, som inte har kallats som vittne, har kännedom om viktiga sakförhållanden, som är väsentliga för avgörandet, ska domaren begära att denna person kallas som vittne.

Domaren kan på eget initiativ begära att sakkunniga lämnar bevis.

2.2 Vad händer om en parts begäran om bevisupptagning godkänns?

Bevis läggs i regel fram tillsammans med inlagor. I slutet på en ansökan måste sökanden ange en förteckning över vittnen och begära andra former av bevisning. Om svaranden bestrider ansökan måste denne lämna in en förteckning över vittnen tillsammans med sitt svaromål och begära andra former av bevisning. Sökanden får ändra sin ursprungliga ansökan för att inhämta bevis, och får vid behov göra detta i sitt svaromål, eller senast 10 dagar efter delgivningen av svaromålet. Om svaranden inger ett genkärsmål och sökanden inkommer med svaromål får svaranden ändra sin ursprungliga ansökan om att inhämta bevis senast 10 dagar efter delgivningen av svaromålet.

I allmänhet sker bevisupptagningen vid huvudförhandlingen. I undantagsfall kan bevis tas upp på förhand. Bevis kan vara vittnesmål från personer och sakkunniga eller bevis som inhämtats genom rättsliga utredningar. För att detta ska vara möjligt måste det föreligga en välgrundad risk för att det kan bli omöjligt eller mycket svårt att inhämta vittnesmål från vissa personer under själva domstolsförfarandet eller att bekräfta vissa sakförhållanden genom sakkunniga eller vid en inspektion.

Efter att ansökningar om bevisupptagning har tagits upp under den muntliga förberedelsen, där de kan ändras, eller om detta inte är tillämpligt, inleds huvudförhandlingen efter att de juridiska ombuden har beretts tillfälle att yttra sig.

Förteckningen över vittnen kan även kompletteras eller ändras upp till 20 dagar före dagen för huvudförhandlingen och den andra parten ska underrättas om att denne, om han eller hon så önskar, kan använda denna möjlighet inom fem dagar.

Utom i de fall där omständigheterna motiverar att domstolen ändrar gången, inleds bevisupptagningen med att parterna gör sina sakframställningar vid huvudförhandlingen.

Om bevisen omfattar filmer eller ljudupptagningar läggs sedan dessa fram.

Detta kan sedan följas av muntliga klargöranden från sakkunniga som kallats av någon av parterna eller domstolen, vilket följs av vittnesförhör.

Efter bevisupptagningen hålls förhandlingar om sakfrågan. Under dessa förhandlingar försöker advokaterna fastställa de faktiska och rättsliga slutsatser som de har dragit från de bevis som lagts fram. Varje advokat får inkomma med ett svaromål.

När förhandlingarna är avslutade drar domstolen sig tillbaka för att överlägga och inom 30 dagar fatta ett avgörande. Om domstolen inte anser sig vara tillräckligt informerad kan den återvända till rättssalen, och höra de vittnen som den önskar och begära de nödvändiga åtgärder som måste vidtas för att klargöra tvivlen.

2.3 I vilka fall får domstolen avslå en parts begäran om bevisupptagning?

En begäran om bevisupptagning kan avslås om den lämnas in efter den tidsfrist som lagstiftningen föreskriver för detta syfte.

En begäran om bevisupptagning kan helt eller delvis avslås även om den inges i tid om någon av följande omständigheter föreligger: antalet vittnen för en viss typ av förfarande har överskridits (det antal som överstiger maxantalet får inte vittna), domaren anser att en begäran om vittnesmål från en expert är irrelevant eller används som förhalning, någon som skulle kunna vittna som part förtecknas som vittne, partsutsagor som innehåller oärliga eller brottsliga sakförhållanden som parten i fråga anklagas för begärs, eller parten uppmanas att vittna om sakförhållanden som inte inbegriper ett erkännande. Annan bevisning som inte kan godtas är bevisning som innebär överträdelse av stats- och yrkeshemligheter samt den tystnadsplikt som gäller för offentliga tjänstemän. Tystnadsplikten kan emellertid hävas i enlighet med rättsligt fastställda villkor.

Under huvudförhandlingen och efter det att vittnet har svurit vittneseden gör domaren sedan en preliminär bedömning för att identifiera vittnet och ta reda på om vittnet är en släkting, vän eller fiende till någon av parterna, huruvida vittnet står i någon form av beroendeförhållande till nämnda parter och huruvida de har ett direkt eller indirekt intresse i målet. Om svaret är att en part inte kan användas som vittne eller att vederbörande inte är den person som angetts, tillåter domaren inte denne att vittna. Endast personer som inte lider av psykiska störningar och som fysiskt och psykiskt är i stånd att vittna om de sakförhållanden som ska bevisas får vittna, och domaren ansvarar för bedömningen av vittnesförmågan hos dem som förtecknats som vittnen för att bedöma om deras vittnesmål kan tillåtas och är trovärdigt.

Ett vittnesmål tillåts inte om det enligt lag eller i enlighet med vad parterna föreskrivit måste lämnas skriftligen eller måste styrkas skriftligen. Ett vittnesmål tillåts inte heller när händelsen helt har styrkts av dokument eller av andra medel med fullt bevisvärde. Ett vittnesmål är otillåtet om det grundas på ett avtal som strider mot eller kompletterar innehållet i autentiska eller privata dokument med fullt bevisvärde. Detta gäller oavsett om avtalet ingicks innan, samtidigt som eller efter dokumentet upprättades.

2.4 Vilka olika bevismedel finns det?

Följande bevismedel finns:

- a) Dokument.
- b) Erkännanden.
- c) Partsutsagor.
- d) Sakkunnigutlåtanden.
- e) Rättsliga inspektioner.
- f) Vittnesmål.
- g) Bevis genom framläggandet av föremål.
- h) Presumtioner.

2.5 Hur går vittnesförhör till? Skiljer de sig från förhör med sakkunniga? Vilka regler gäller för skriftlig bevisning och sakkunnigutlåtanden?

Skillnaderna mellan bevismedlens effektivitet beror inte på om bevisen läggs fram muntligt eller skriftligt.

Domstolen är endast bunden av bevis med på förhand fastställt bevisvärde och enligt de villkor och begränsningar som anges: bevisning genom autentiska eller privata dokument, vars autenticitet har fastställts på vedertaget sätt (se artiklarna 362–387 i civillagen), erkännande (se artiklarna 352–360 i civillagen) och rättsliga presumtioner (artiklarna 349–350 i civillagen).

Bedömningen av återstående bevisning genomförs i enlighet med principen om fri bevisprövning. Den omfattas inte av några särskilda regler utan grundas på domstolens allmänna och abstrakta erfarenheter. Bevis bedöms i enlighet med den uppfattning som domaren, med stöd av ovanstående, har bildat sig om sakförhållandena.

2.6 Har vissa bevismedel större bevisvärde än andra?

Ja, lagen tillmäter olika bevismedel olika bevisvärde.

Den fria bevisprövningen åsidosätts och vissa bevismedel har företräde framför andra i de fall då lagen tillmäter ett visst bevismedel särskild vikt eller kräver att vissa formella krav ska vara uppfyllda för att en rättslig omständighet ska föreligga eller kunna bevisas. När det gäller negativ bevisning får domaren enligt lag inte använda vissa typer av bevisning för att komma fram till ett avgörande.

Domstolen får fritt bedöma bevis som samlats in i form av vittnesmål, muntliga redogörelser från sakkunniga (som i allmänhet bara hörs vid huvudförhandlingen om det visar sig nödvändigt med muntliga klargöranden, eftersom resultatet från deras undersökningar framgår av en skriftlig rapport), rättsliga inspektioner, undersökningsrapporter och dokument som lagen inte tillmäter något särskilt bevisvärde.

Vittnesmålens bevisvärde bedöms fritt av domaren. Vittnesmål kan dock inte ersätta ett dokument som föreskrivs i lag eller användas för att motsäga eller tillföra något till innehållet i vissa dokument.

Värdet av bevisning i form av sakkunnigutlåtanden fastställs fritt av domstolen, och detsamma gäller med avseende på resultaten från de rättsliga undersökningarna.

När det gäller autentiska dokument (dvs. som skrivits ut av myndigheter eller behöriga offentliga tjänstemän inom ramen för deras befogenheter) anses de utgöra full bevisning (dvs. bevis om att de bara kan motsägas genom bevis på motsatsen) för de sakförhållanden som ska ha begåtts av de berörda personerna samt de sakförhållanden som beskrivs i dokumenten på grundval av den utfärdande enhetens uppfattning. Privata dokument vars underskrift eller handstil, eller bara underskrift, har godkänts eller inte bestridits av den part mot vilken handlingen har ingetts, eller om, trots att en part har tillskrivits underskriften eller handstilen, denne förklarar sig inte veta om dokumenten tillhör denne, eller dokumenten i juridisk mening anses vara autentiska, och privata dokument vars underskrift eller handstil har godkänts av en notarie utgör full bevisning vad gäller de förklaringar som kan tillskrivas deras författare, men detta förhindrar inte möjligheten att framställa påståenden eller bevis på att dokumentet är falskt. De sakförhållanden som ingår i förklaringen anses bevisade i den utsträckning som de går emot mot den förklarande partens intresse. Förklaringen måste dock betraktas i sin helhet. Privata dokument som har godkänts av en notarie har samma bevisvärde som autentiska dokument, men ersätter inte dessa när det enligt lag krävs sådana dokument för att validera handlingen.

Ett skriftligt erkännande till domstolen har fullt bevisvärde mot den som lämnar erkännandet. Ett erkännande utanför domstolen, i form av ett autentiskt eller privat dokument, anses bevisat enligt de villkor som gäller för sådana dokument och har fullt bevisvärde om erkännandet gjordes till den andra parten eller dess ombud.

Ett erkännande utanför domstolen, som inte görs i form av ett dokument kan inte bevisas av vittnen i de fall där vittnesutsagor inte är tillåtna. När vittnesutsagor är tillåtna bedömer domstolen fritt deras bevisvärde.

Muntliga erkännanden i domstolen och erkännanden utanför domstolen som görs till tredje part eller i ett testamente bedöms fritt av domstolen.

I följande fall utgör ett erkännande inte bevis mot den som lämnar erkännandet: a) om erkännandet förklaras otillräckligt enligt lag eller bygger på sakförhållanden som det enligt lag är förbjudet att erkänna eller efterforska, b) om erkännandet bygger på sakförhållanden som avser oförytterliga rättigheter och c) om det sakförhållande som erkänns är omöjligt eller uppenbart inte existerar.

2.7 Är det obligatoriskt att använda ett visst bevismedel för att styrka en omständighet?

Ja, så är fallet enligt portugisisk rätt.

När lagen kräver att ett dokument uppfyller vissa formaliteter kan det inte ersättas av ett annat bevismedel eller ett annat dokument, såvida det inte har ett högre bevisvärde.

Om lagen kräver en särskild formalitet för att en rättslig omständighet ska föreligga eller kunna bevisas får man inte bortse från detta krav.

2.8 Är vittnen enligt lag skyldiga att avge vittnesmål?

Alla personer, oavsett om de är parter i målet eller inte, är skyldiga att medverka till att sanningen avslöjas. De ska besvara de frågor som ställs, underkasta sig nödvändiga undersökningar, tillhandahålla det som begärs av dem och utföra de handlingar som det fattats beslut om.

2.9 I vilka fall kan de vägra att vittna?

Följande personer får vägra att avlägga vittnesmål, såvida inte målet har till syfte att fastställa barns födelse eller död:

- Släktingar i uppstigande led i mål som avser släktingar i nedstigande led, och adoptivföräldrar i mål som avser adopterade barn, och omvänt.
- En svärfar eller en svärmor i mål som avser en svärson eller svärdotter, och omvänt.
- En av makarna, eller ex-makarna, i mål där en av parterna är den andra maken eller maken, eller exmaken eller exmakan.
- Den som sammanlever eller har sammanlevt under äktenskapsliknande former med någon av parterna i målet.

Det åligger domstolen att underrätta ovannämnda personer om deras möjlighet att vägra att vittna.

Vittnen som är bundna av sekretess i form av yrkesmässig tystnadsplikt, myndighetssekretess och sekretess för att skydda statshemligheter får vägra att vittna om sakförhållanden som omfattas av sådan sekretess.

2.10 Kan en person som vägrar att vittna straffas eller tvingas att avge vittnesmål?

I enlighet med svaret på förra frågan bestraffas inte personer som vägrar vittna, och de tvingas inte att samarbeta med domstolen, eftersom de har laglig rätt att vägra vittna.

2.11 Finns det personer som inte får höras som vittnen?

Ja, det finns personer som inte får höras som vittnen.

Det gäller personer som på grund av psykiska störningar inte får vittna och de som inte är fysiskt eller mentalt lämpade att vittna om de sakförhållanden som ska bevisas.

Det åligger domaren att bedöma de inkallade vittnenas förmåga att vittna.

De personer som kan uppträda som parter i målet får inte avlägga vittnesmål.

2.12 Vad är domstolens och parternas respektive roller vid vittnesförhör? När får ett vittne höras med tekniska hjälpmedel, till exempel videokonferens eller andra medier?

Vittnesmål ska avläggas personligen eller via videokonferens, utom i följande fall:

- Vid förhandsförhör (som kan användas när det finns en välgrundad risk för att det kan bli omöjligt eller mycket svårt att inhämta vittnesmål från en viss person).
- Vid förhör efter en framställning om rättsliga åtgärder till ett portugisiskt konsulat.
- Vid förhör i den berörda personens hem eller på dennes arbetsplats (en möjlighet som beviljas Portugals president och utländska diplomater på villkor om reciprocitet).
- När vittnet saknar möjlighet att infinna sig i domstolen.
- När möjligheten om att först vittna skriftligen tillämpas.

Vittnet ska avge ett klart och koncist vittnesmål och ange orsaker och omständigheter som ligger till grund för att vittnet har kännedom om sakförhållandena. Orsaken till vittnets åberopade kännedom om sakförhållandena ska i möjligaste mån specificeras och motiveras.

Vittnesförhöret görs av den parts advokat som inkallade vittnet. Den andra partens advokat kan ställa frågor om de sakförhållanden som vittnesmålet avser för att vid behov komplettera eller klargöra vittnesmålet.

Domaren måste säkerställa att advokaterna behandlar vittnet korrekt och förhindra att de ställer frågor eller gör överväganden som är ovidkommande, ledande, vilseledande eller kränkande.

Utfrågningen och korsförhöret görs av parternas ombud. Detta påverkar inte de uppgifter som begärts av domaren eller den omständigheten att domaren kan ställa de frågor som han eller hon anser vara lämpliga för att avslöja sanningen.

Domaren kan genomföra förhöret själv om det är nödvändigt för att vittnet ska uppträda lugnt, eller avsluta olämpliga korsförhör.

Innan vittnet svarar på frågor kan han eller hon informera sig om ärendet, begära att få tillgång till vissa dokument som ingår i målet eller presentera dokument som är avsedda att stärka vittnesmålet. Endast dokument som respektive part inte hade kunnat tillhandahålla tas emot och registreras.

3 Bevisvärdering

3.1 Om en part har skaffat fram bevisning på ett otillåtet sätt, hindrar det domstolen från att lägga den till grund för domen?

Bevis som parterna kommit över på olagligt sätt får inte prövas i domstol.

3.2 Kan en partsutsaga användas som bevisning?

Ja, utöver en parts vittnesmål ovan är det enligt den portugisiska processlagen även tillåtet för parterna att lämna partsutsagor.

Ända fram till den muntliga förhandlingen i första instans får parterna begära tillstånd att lämna utsagor om sakförhållanden som de har varit personligen inblandade i eller har direkt kännedom om.

Domstolen bedömer fritt parternas utsagor, med undantag av om de innehåller ett erkännande.

Se i detta sammanhang även svaret på fråga 2.6.

Ytterligare information

Tillämplig lagstiftning

[Civillagen](#)

[Civilprocesslagen](#)

Ytterligare information

[Justitieministeriet](#)

[Justitiekanslerns kontor](#)

[Officiella tidningen](#)

[Databasen för rättsliga dokument](#)

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Senaste uppdatering: 30/04/2018